

En marxa triomfal

Després d'un preludi d'inquietud, el PP i UV van arribar, finalment, a un acord inquietant. Rita Barberà transportarà —de fet, ja el transporta— el bastó de l'alcaldia durant el quadrienni que vindrà, però el conductor Vicent González Lizondo (VGL) gestionarà, i per tant controlarà, les àrees de Serveis Socials, Cultura, Personal i Urbanisme, entre altres, com també l'empresa municipal AUMSA per a la gestió del sol.

I d'això sembla que es tractava, per damunt de qualsevol altra exigència aparent: adquirir la potestad d'administrar llicències d'obres i administrar actuacions urbanístiques, que és per on transiten els interessos amb més insistència.

Si fem cas a alguns indicis, tot apunta cap a una presumpta trama d'interessos entre un grapat de constructors i UV. D'acord amb això, determinats empresaris de la construcció haurien finançat la part més voluminosa de la campanya electoral de VGL a l'Ajuntament de València, a canvi d'unes contrapartides que no resulten difícils d'imaginar. Sense deixar el rastre d'aquesta pista, l'endemà mateix del 26-M, alguns d'aquests empresaris no van poder dissimular el seu malhumor perquè el cavall a què havien apostat —i sembla que en grans quantitats— no havia guanyat la carrera. Els resultats de la inversió, en conseqüència, quedaven subjectes al resultat dels pactes entre el bloc de la dreta.

Si aquesta presumció va a

missa, explicaria la posició inflexible de VGL en la taula de negociacions amb el PP: l'àrea d'Urbanisme entrava en totes les combinacions possibles, ja que les probables pressions a què estava sotmès eren majúscules. Al punt que VGL, cas que no foren satisfetes les seues exigències, estava disposat a votar-se a si mateix i propiciar, així, que el govern municipal recaiguera en els socialistes.

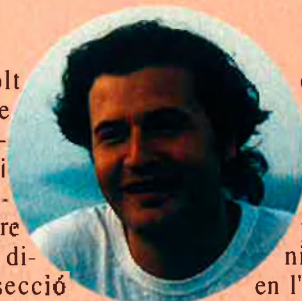
Com que aquestes mitges dades tenen un contrast complicat, l'oposició municipal, que no solament no ha de desconèixer l'operació sinó que també sap quins eren els constructors que havien tingut problemes de llicència d'obres en l'anterior legislatura, ja sabrà què fer-se'n.

Miquel Alberola

Autarquies

És molt probable que un dia d'aquets es faci pública la dimissió de Pierre Boulez com a director de la secció musical del Centre Pompidou, una institució capdavantera en la investigació musical i punt de referència mundial pels nous creadors sonors. La dimissió —que cercles propers al Pompidou donaven per feta aquest darrer cap de setmana culmina, de moment, una crisi absoluta del més característic i original projecte cultural de la *grandeur* francesa de les dues últimes dècades. En sis mesos han cessat o dimitit els tres directors sectorials que havien donat el seu caràcter al tubular i multicolor edifici del Marais parisenc.

No sé com sentarà en el seu trist homònim espanyol —el Sofidú— aquest desgavell en el projecte d'origen. De fet el "més lleig que l'Escorial" també ha patit una tempesta per motius semblants, salvant les distàncies, als francesos. En els dos casos s'ha produït un enfrontament entre un model obert a la investigació transnacional contra un altre més preocupat per convertir-se en l'aparador de l'art del país. A París, els primers —que han perdut— preparen, com a última obra, una exposició Bob Wilson; mentre que els que es queden, que han guanyat, somnien amb una de Georges Rouault. A Madrid, Tomas Llorens, que va perdre, va ser acusat de preocupar-se només de fer una

col.lecció massa eclèctica; per la seva banda la nova directora, Maria Corral, va prometre una línia més centrada en l'art espanyol. Un detall revelador per la comparació: en els dos casos els ministres socialistes de torn —Jack Lang i Jorge Semprún— van optar activament per la solució podríem dir que més autàrquica. Realment els temps estan canviant.

A Barcelona no perilleu, perquè aquí no ha reeixit un projecte de característiques, mitjans ni pretensions similars. Amb prou feines una exposició itinerant troba lloc a la Fundació Miró, i en fa molt de temps o eventualment a la Tàpies —on podria anar l'exposició Wilson—. Poc a oferir, la veritat, i en franca decadència, perquè fa temps que no es veu a la Miró una mostra de nivell internacional. Ja fa uns quants anys que sistemàticament les grans exposicions passen de llarg de Barcelona.

Més greu és encara que les exposicions una mica originals que la ciutat genera no tinguin cap sortida. Per exemple, les dues recents del modernisme i l'extraordinària de Mir. Si l'estil més característic de l'art català i el nostre millor pintor amb Miró —Miró, curiosa jugada de l'etimologia— de tot el segle no poden circular internacionalment, no cal trencar-se la closca. Això no ho arregla cap Tapidú.

Jordi Balló